

Sygn. akt XIV C 779/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska - Kreft
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. obciąża powódkę kosztami procesu.

SSR Aleksandra Smólska - Kreft

Sygn. akt: XIV C 779/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2019 roku powódka (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) domagała się od pozwanego W. Z. zapłaty kwoty 1 594,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany jest posiadaczem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobach powódki, przy ul. (...) w B. na podstawie umowy z dnia 12 września 2000 roku. Powódka podała również, iż pozwany nie uiścił w terminie opłat za koszty eksploatacyjne za użytkowanie lokalu i popadł w zadłużenie, od którego zostały naliczone odsetki ustawowe za opóźnienie, a kwota dochodzona pozwem obejmuje zaległości wynikające z czynszu, odsetek i kosztów upomnień za okres od 1 października 2015 roku do 20 marca 2016 roku. Powódka wyjaśniła, że kwota ta stała się wymagalna z dniem 20 marca 2016 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 17 grudnia 2019 roku Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył go w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Nadto pozwany wskazał, iż powódka zataiła przed Sądem rzeczywisty stan rozliczeń między stronami oraz wynik postępowania z powództwa powódki przeciwko A. Z.. Pozwany dalej wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 września 2000 roku A. Z. – matka pozwanego – przeniosła na pozwanego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w B. przy ul. (...). O fakcie tym powódka dowiedziała się w dniu

16 listopada 2016 roku podczas rozprawy w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy o sygn. I C 5141/16 przeciwko A. Z.. W dniu 4 stycznia 2017 roku w sprawie tej zapadł wyrok oddalający powództwo z powodu braku legitymacji biernej.

D. ód: kserokopia wypisu z aktu notarialnego rep. A nr (...) – k. 32, kserokopia protokołu rozprawy w sprawie I C 5141/16 – k. 31, kserokopia wyroku w sprawie I C 5141/16 wraz z uzasadnieniem – k. 33 – 36.

Na dzień 20 marca 2016 roku zadłużenie pozwanego z tytułu zalegania z opłatami za korzystanie z lokalu wyniosło 1 594,62 zł. Pismem z dnia 7 czerwca 2019 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty – k. 14.

D. ód: kartoteka konta – k. 12 – 13, wezwanie do zapłaty – k. 14.

Sąd zważył, co następuje:

Opisany stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową oraz kserokopii protokołu i wyroku w aktach sprawy o sygn.. I C 5141/16. Dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a także nie budziła wątpliwości Sądu.

Zebrany materiał dowodowy Sąd oceniał w zgodzie z kryteriami, o jakich stanowi art. 233 § 1 k.p.c., a więc według własnego przekonania i w sposób wszechstronny. Sąd miał nadto na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego.

Na gruncie niniejszej sprawy spór między stronami dotyczył zarówno kwestii zasadności, jak i wysokości dochodzonego przez powódkę roszczenia. Powódka wywodziła z faktu, iż pozwany jest posiadaczem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobach powódki na podstawie umowy z dnia 12 września 2000 roku. Powódka wskazała, że kwota dochodzona pozwem obejmuje zaległości wynikające z czynszu, odsetek i kosztów upomnień za okres od 1 października 2015 roku do 20 marca 2016 roku. Powódka podała, że kwota ta stała się wymagalna z dniem 20 marca 2016 roku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia. W odpowiedzi powódka wyjaśniła, że roszczenie jej nie uległo przedawnieniu, ponieważ powódka złożyła pozew w ciągu 3 lat po tym, jak dowiedziała się o zbyciu lokalu przez A. Z., która uprzednio była osobą uprawnioną do lokalu. Powódka wskazała, że wiedzę w tym zakresie powzięła dopiero w dniu 16 listopada 2016 roku mimo faktu, iż do sprzedaży lokalu doszło w 2000 roku. Powódka dalej podała, że ani pozwany, ani A. Z. nie poinformowali powódki o zawarciu umowy, w związku z czym powoływanie się przez pozwanego na zarzut przedawnienia należy traktować w kategorii nadużycia prawa.

W ocenie Sądu roszczenie powódki podlegało oddaleniu jako przedawnione.

Sąd zważył, iż w myśl art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się od pozwanego zapłaty w związku z zaległościami w regulowaniu opłat za korzystanie z lokalu za okres od 1 października 2015 roku do 20 marca 2016 roku. Z uwagi na to, że roszczenie powódki dotyczyło świadczeń okresowych, termin przedawnienia wynosił 3 lata. Wobec tego roszczenia z tego tytułu przedawniły się najpóźniej w kwietniu 2019 roku. Z ustaleń poczynionych przez Sąd na podstawie kserokopii protokołu i wyroku w sprawie I C 5141/16 przedłożonych przez powódkę wynikało jednoznacznie, że powódka powzięła informację o przeniesieniu prawa do lokalu z A. Z. na pozwanego w dniu 16 listopada 2016 roku. Nadto w dniu 4 stycznia 2017 roku zapadł w tej sprawie prawomocny wyrok oddalający powództwo przeciwko A. Z.. Pomimo tego powódka wytoczyła powództwo przeciwko pozwanemu dopiero w lipcu 2019 roku, a więc po upływie

terminu przedawnienia oraz 2,5 roku po otrzymaniu informacji na temat tego, komu przysługuje prawo do lokalu i kto w nim zamieszkuje.

Wobec powyższego Sąd nie przychylił się do stanowiska powódki i nie uznał, iż w niniejszej sprawie doszło do nadużycia przez pozwanego prawa poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu powódka bezzasadnie zwlekała z wytoczeniem powództwa pomimo faktu, iż posiadała wiedzę na temat tego, kto jest względem niej zobowiązany.

W tej sytuacji Sąd nie badał zarzutu niewykazania żądania co do wysokości, a wobec tego, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu, powództwo oddalił.

W punkcie 2 wyroku Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. postanowił obciążyć powódkę kosztami procesu tylko w takim zakresie, w jakim koszty poniosła powódka. Wprawdzie pozwany ustanowił profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, jednak w toku procesu reprezentował się samodzielnie, zaś jego pełnomocnik nie podejmował w procesie aktywności, poza złożeniem pisma z dnia 7 września 2020 roku, które Sąd zwrócił, z uwagi na to, że jego odpis nie został doręczony pełnomocnikowi strony przeciwnej zgodnie z przepisami. W tej sytuacji koszty poniesione na wynagrodzenie pełnomocnika przez pozwanego Sąd uznał za niecelowe i jako takie nie podlegające przyznaniu na podstawie art. 98 k.p.c.

SSR Aleksandra Smólska - Kreft